

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. december 31.
(Óévi Istentisztelet)**

Horváth Géza

ÓÉVI ISTENTISZTELET

Énekek: 747, 628, 770

Alapige: Ézs 43 18-19

„Ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok! Íme, újat cselekszem, most készül, avagy nem tudjátok még?”

Imádkozzunk!

Drága Urunk, hálaadással köszönjük, hogy ennek az esztendőnek az utolsó napján is egybegyűjtöttél bennünket neved imádására, magasztalására. Köszönjük, hogy valóban egy áldó hatalom oltalmában élhettük meg és járhattuk ezt az évet, még akkor is, amikor nem mindig örömteli napokat hozott. Köszönjük, Urunk, hogy valóban voltak göröngyök ezen az úton, de áldunk Téged azért, ha ez a te utad volt, azon járhattunk, és köszönjük, hogy megőriztél, hogy meg ne üssük lábunkat a kőbe.

Valóban hű atyai szeretetért, atyai kézéért adhatunk hálát ezen a mai napon. Segíts, Urunk, hogy ezt őszintén tehessük, semmit nem magunknak tulajdonítva, nem másnak beszámítva, csak egyedül Neked, hiszen a te akaratod nélkül semmi még csak meg sem mozdulhat! Tudjuk, hogy mindent a javunkra fordítasz, azáltal nevelsz, pásztorolsz bennünket, de köszönjük, hogy van pásztorbotod is, és sokszor a szenvedéssel hozol vissza bennünket önmagadhoz, szent isteni lényedhez. Köszönjük neked a bocsánatot, amiből naponta élhettünk.

Köszönjük, hogyha kiönthettük szívünket Neked, és meghallgattál bennünket, kegyelmesen lehajoltál hozzánk. Köszönjük, Urunk, hogy voltak családok, ahova különleges örömet adtál gyermekszületésben. Köszönjük, hogy voltak, akik házasságot kötöttek, színed előtt hűséget fogadva egymásnak és Neked is. Köszönjük, Urunk, hogy vigasztalhattuk a gyászoló testvéreket, akik ebben az évben temettek.

Köszönjük azokat, akik konfirmáltak. Kérünk téged, hogy keresd meg őket, vond őket magadhoz, hadd lássák meg, hogy mit ad a világ, és hogy mindaz semmiség! Most, amikor hálás szívvel megállunk Előtted, kérünk, hogy csendesíts el és csendesíts le bennünket, hadd gyönyörködjünk beszédedben, önmagadban, lényedben, Urunk! Köszönjük, hogy Jézus Krisztusra nézhetünk, a mi Urunkra. Áldd meg az esténket imádságos lelkülettel, azzal a csennddel, amelyről azt énekeltük, hogy köröttünk mélyen szerte árad! Köszönjük, hogy elkészítetted a szívünket arra, hogy kész legyen dicsérni és áldani Téged.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, nem tudom, ki hogy' van közületek, de engem ez az este mindig érdekes és különleges gondolatokra indít. Van egy kedves óévi énekünk, amelyet most nem énekeltünk, de így kezdődik, hogy „ismét egyik esztendeje, Istentől kimért ideje telék el a mulandóságnak.” Ezért vagyunk tehát együtt, hogy ezt az Istentől kimért időt megköszönjük, és a gyülekezet közösségében tehessük ezt imádságos szívvel. Mert ez az év is a mulandóságnak egy része volt, amelyet magunk mögött tudhatunk. Bizonyára bemutatják majd a televízióban ma este, hogy a nagyvárosokban kimennek az emberek a főtérre, egy hatalmas órán visszaszámlálódnak a másodpercek, van egy ujjongó tömeg, amelyik ezt várja, és nagyon boldog, amikor eljön az éjfél, és eljön az új esztendő. Én ezen mindig csodálkozom, és eszembe jut valakinek a mondása, aki azt mondta, hogy ilyenkor inkább sírni kellene, mint nevetni. Mert eltelt az idő. Egyszer egy lelkipásztor az evangelizációs sorozatnak ezt a címet adta: Ellenségeink. Felsorolta a klasszikus ellenségeket, mint sátán, halál mint utolsó ellenség, amely egyszer eltöröltetik, aztán a világ, a test, és az utolsó része a sorozatnak az idő. Nagyon csodálkoztam ezen, hogy ellenségünk az idő, de testvérek, akik annak örülnek, hogy eljött az új év éjféلكor, azok nem gondolnak arra, hogy közelebb vannak az ítélethez.

A hívó ember azonban azért hálás ezen az estén, mert közelebb van a kegyelemhez, közelebb van Krisztushoz. Közelebb kerülünk a mennyhez, mert amikor megemésztjük esztendeinket, akkor az a mi számunkra mindig azt jelenti, hogy egyszer elköltözzünk, és az Úrral leszünk. Azt mondja Isten ígéje, hogy az idő rövidre van szabva, éppen ezért nagyon fontos a ma. Ma, ha az Ő szavát halljuk, meg ne keményítsük a mi szívünket! Megállhatunk hálaadással az előtt, akitől jönnek kedves napjai az időnek. Áldjuk az Ő végtelen türelmét, hosszútűrését, hogy gondviselő jó Atyánk volt ebben az esztendőben is!

Egyszer végig gondoltam, hogy a Bibliában nem szerepel az óév meg újév abban az értelemben, ahogy mi összejevünk Szilveszter éjszakáján, vagy újévi istentiszteletre. A zsidóknál is volt új év, természetesen, de legalábbis, akik így megálltak volna, arról a Biblia nem ír. Aztán eszembe jutott, hogy mégis van december 31., és van január 1. Mikor? Nagyon egyszerű a képlet. Amikor a tékozló fiú azt mondja, hogy „felkelvén elmegyek az én Atyámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és felkelvén hazament” -

írja Lukács a példázatban. Amikor ez a fiú elhatározza, hogy elmegy, neki ott zárul le az óév, és amikor belép az atyai házba, akkor kezdődik az új. Vagy gondolatok arra a latorra, ott a kereszten, akinek nem kellett az éjfél várni, neki akkor volt az óév utolsó napja, és ez egybeesett az újév első napjával, mert ott zárult le nemcsak az élete, hanem a múltja is. Még ma – mondja Jézus – velem leszel a Paradicsomban! Testvérek, Isten ígéjéből láthatjuk, hogy nekünk igazából nem december 31-én zárul le az óév, hanem akkor, amikor az óemberünket halálra adjuk, mert akkor zárul le valami, és akkor kezdődik egy új.

Ezen belül tulajdonképpen már teljesen mindegy, hogy új naptárat veszünk-e, hogy új év kezdődik-e, vagy hogy mikor van vége egy esztendőnek. Ha valaki el tudja mondani, hogy: a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden! Hadd foglalam össze így, testvérek, az ige üzenetét is, hogy nem az óévet kell lezárni, hanem a múltat. Régen azt mondták református egyházunkban, néhány évtizeddel ezelőtt is még, az öreg lelkipásztorok, amikor a szilveszteri istentiszteletre jött a gyülekezet, hogy eltemetjük az óévet. Testvérek, nem az óévet kell temetni, hanem az óembert kellene temetni. Az lenne a jó, hogyha az óembert tudnánk eltemetni, öldökölni, megfeszíteni kívánságaival együtt, levetni és felöltözni az újat, ahogy a Kolossé levélben tanít bennünket Isten ígéje.

Hogyan lehetséges ez? Azzal az Úrral, akiről Ézsaiás írt, aki megszólal Ézsaiáson keresztül, amikor ez az ige elhangzott, hogy: ne emlékezzetek a régiekről, és az előbbiekről ne gondolkodjatok, íme, újat cselekszem! Akkor ezt az Úr mondja egy sajátos történelmi helyzetben, a babiloni fogság határán van Isten népe, és egy sajátos történelmi helyzetben mondja azt, hogy mi fog következni, és abban hogyan álljanak meg, mire készüljenek, és mi lesz majd akkor és ott. Isten nem a múlt felé irányítja a tekintetet, Ézsaiáson keresztül, hanem a jövő felé.

Még az is nagy veszély volt, amikor Isten népe csak a múltat emlegette, amikor a babiloni fogságban szomorúan és összetörve megállapítják, hogy valami olyan dolog történik velük, amit meg se foghatnak. Lerombolják a szent várost, lerombolják a templomot, tönkre teszik az oltárt, nem tudják bemutatni a bűnért való engesztelő áldozatot, és állandóan keseregtek, panaszkodtak, és legfőképpen valami olyasmi volt bennük, hogy Isten ezt hogyan engedhette, mert azt gondolták, hogy minden megtörténhet, csak ez nem. Testvérek, valljuk meg őszintén, hogy mi is sokszor ilyenek vagyunk, amikor a múlton merengünk! Még a hívő ember szívében is lehet kérdés, hogy Isten miért engedett meg valamit. Hogy' engedhette, miért nem fogta le a kezem, miért nem akadályozta meg valamilyen döntésem, valamilyen utamat, valamilyen hibás lépésem? És elkezdünk a múlton rágódni. Az én életemben is volt egyszer egy ilyen nagy múlton való rágódás, amikor az orgonaépítésünkről volt szó az előző gyülekezetünkben. Emlékszem, hogy az énekkar vezetője mindig azzal próbált vigasztalni, hogy ne tedd tönkre magad, a pénz csak egy dolog, azt lehet pótolni. Akkor közösen döntöttünk, de emiatt most már ne a múltba nézz, most már előre kell menni! Testvérek, valóban sok ilyen lehet az életünkben, amikor a múltra nézünk, rágódunk valamin, nem tudjuk elengedni, sokszor hívőkkel is előfor-

dul, hogy valamit nem tudunk elengedni. Isten azt mondja, hogy ne a múltat emlegessétek, íme, én újat cselekszem, a jövő felé nézzetek!

Azt mondja a Hitvallásunkban egy csodálatos felelet, hogy Isten nélkül még csak meg sem mozdulhat semmi. Szeretném, ha látnánk, testvérek, hogy ma is annak az Istennek a jelenlétében lehetünk és tölthetjük az életünket! A hívó ember annak az Istennek a jelenlétében töltheti az életét, aki nélkül semmi még csak meg sem mozdulhat. Teljesen mindegy, hogy Babilon annak idején, vagy Asszíria, vagy Perzsia, vagy valamilyen másik nagyhatalom. Ma is félve és rettegve a háborús veszélytől, ahogy halljuk a híreket jó tudni, testvérek, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki semmit nem enged ki a kezéből, aki nem adja át a gyeplőt senkinek. Emlékszem, hogy amikor gyerekként felültem egy-egy lovaskocsira, mindig szerettem volna elkérni a kocsistól a gyeplőt, hogy én vezessem a lovakat. Mindig azt mondta, hogy: azt nem adom, itt ülhetsz mellett, de a gyeplőt nem adhatom át. Testvérek, ez a csoda, hogy Isten a gyeplőt Ézsaiás korában sem, és 2025-ben sem, bocsánat a kifejezésért, nem adja ki a kezéből. Még Ő tartja, még az Ő kezében van, örökkévaló kezekben van.

Ebben az igében Isten látszólag ellentétes parancsot ad az ő népének, mert itt azt mondja, hogy ne emlegessétek a múltat, ne emlékezzetek a régiekről, az előbbiekről ne gondolkodjatok. Máskor pedig azt mondja az igében, hogy emlékezzetek. Csak két ígét említek, az egyik a Mózes 5. könyvében van, amikor azt mondja, hogy: emlékezz meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened, a pusztában immár 40 esztendeje! A Prédikátor 12-ben, amikor azt mondja, hogy: emlékezz meg Teremtődről a te ifjúságodnak idején! Itt pedig azt mondja, hogy ne emlékezz a múltból, a régiekről. Máskor meg azt mondja, hogy el ne felejtsd, csak emlékezz rá. Mintha egyszer arra szólítana fel, hogy emlékezz, máskor meg arra, hogy ne emlékezz.

Miről is van itt szó? Arról, hogy valamire kell emlékeznünk, valamire érdemes emlékezni, és valamire nem. A történelmi háttérrel még annyit hadd mondjak el, hogy mikor Ézsaiás ezt írja, már a babiloni fogság ott van a láthatáron, és majd elviszik a népet ebbe a fogságba, több évtizedig ott lesz, míg majd Isten aztán visszahozza őket. Lerombolják a szent várost, lerombolják a templomot, de ugyanakkor hirdetik a proféták, Ézsaiás és Jeremiás, meg majd Ezékiel is, hogy „nem feddődik minduntalan, nem tartja meg haragját örökké”.

Vörösmarty azt írja, hogy jóni kell, még jóni fog egy jobb kor. Ezt a költő írja, de Isten ígéje nem azt mondja, hogy jönnie kell egy jobb kornak, vagy majd jönni fog egy jobb, hanem ez azért lehetséges, mert Isten megadja ezt a nagy ajándékot az ő népének kegyelemből, mert Isten nem kötelezhető semmire. Az Ő szövetségéből következik ez, hogy ebben a szövetségben megtartja ígéretét. Abban az időben, testvérek, amikor elviszik a népet, akkor a perzsa birodalom már kezd erősödni, és volt egy hamis reménység bennük, hogy majd ezeket a babiloniakat a perzsák móresre tanítják. Erre mondja Ézsaiás, és ezt akarja a nép életében tovább vinni, hogy ne ilyenben reménykedjenek. Ne Perzsiában, ne Asszíriában, ne Babilonban, ne valami nagyobb hatalomban reménykedjenek, hanem a legnagyobb felséges hatalomban, az Úrban.

Emlékeztek a 121. zsoltárra: Az én segítségem honnan jön? Az én segítségem az Úrtól van. Éppen ezért nem tekingethettek jobbra, balra, idegen népekre, akik úgymond majd megváltják őket, hanem csak az Úrra kellett tekinteni. Mikor Isten azt mondja, hogy emlékezz meg az egész útról, emlékezz meg a te Teremtődről, akkor azért mondja, mert van valami, amiről soha nem szabad elfelejtkezni, amiről mindig meg kell emlékezni. Amiről lehet, kell és érdemes emlékezni, azok Isten cselekedetei és csodái! Ezekről mindig azt mondja, hogy: el ne felejtsd! Az összes többi, ami emberi, ami bűn, ami engedetlenség, azt tedd oda annak az Úrnak a keresztje alá, aki azt mondja, hogy: én azokról meg nem emlékezem. Ezeket érdemes elfelejteni. Istennek nagy dolgaira, csodáira, cselekedetére viszont muszáj, kötelesek vagyunk emlékezni. Úgy szeretem, amikor Pál apostol magasztalja ezt az isteni kegyelmet, és azt mondja egyszer, hogy „az Isten hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, a kegyelem által vagyok, ami vagyok”. Milyen jó, testvérek, hogy erre emlékezhetett! Néha megjegyzi, hogy ő milyen volt, de ugyanakkor mindig azt mondja, hogy mivé lett, Isten mit munkált az életében. Fel tudod-e sorolni Istennek nagyságos dolgait?

Fel tudod-e sorolni Isten csodáit az életedben? Fel tudod-e sorolni, hogyan vitt át? Hogyan áldott meg? Hogyan segített ki? Hogyan óvott meg? Sokszor olyan természetesnek vesszük egy napot! Természetesnek vesszük valamit, ha sikerül. A diáknak sikerül egy vizsga. És olyan jó lenne ma azt mondani, hogy semmi nem természetes! Minden Istentől jön, mindent az Úrnak tulajdonítunk. Emlékeinket nem az idő halványítja, hanem a bűnbocsátó kegyelem törli el. Ma este, aztán majd éjfélkor, az úrvacsorában is tegyük oda életünket az Úr kezébe, most először vagy újra! Ezért kértem, hogy ezt az éneket énekeljük, hogy: siessetek, hamar lejár! Minden december 31-e emlékeztet bennünket erre a hamar lejáró időnkre. Testvérek, az a nagy kérdés, hogy ennek az évnek a bűnei el vannak-e rendezve? Én még az utolsó percekben ma is, istentisztelet előtt írtam valakinek egy sms-t, mert amit tologattam magam előtt, úgy próbáltam elrendezni, hogy még december 31-ig, még éjfél előtt meg legyen válaszolva. Tegnap is átnéztem az e-maileket, amit kaptam az utóbbi két hétben, hogy mi az, amit nem válaszoltam meg. Végig néztem a gyülekezeti leveleket is, hogy mi az, ami még nincs elrendezve, mi az, ami nincs lezárva. Nem tudom, hogy az életedben, testvérem, van-e olyan, ami nincs lezárva? Van-e olyan valami, ami nincs elrendezve? És hogyha ma éjszaka Jézus visszajönne? Az én lelkipásztorom, ahol felnőttem, nagyon sokszor úgy imádkozott, emlékszem még gyerekként, hogy azzal kezdte az imádságot: Úr Jézus, köszönöm, hogy nem jöttél vissza az éjszakában. Pedig én egy szentéletű embernek ismertem, és mégis azt mondta, köszönöm, hogy nem jöttél vissza az éjszakában. Vajon hogyan találtál volna? A megbocsátott bűnöket, testvérek, el lehet felejteni. Amikre bocsánatot kaptunk, azokról Isten meg nem emlékezik, azt mondja. Ne is ássuk ki, mint a kutya az elásott csontját, hogy még egy kicsit rágja, aztán majd visszatemeti! Boldog az, aki azt tudja mondani, hogy Isten eltörölte.

Elmondtam már azt a példát, hogy az 1970-es években kezdték árulni Magyarországon a kazettás magnókat. Még senki nem ismerte, amikor bekerültem

a kollégiumba, én is akkor láttam az egyik szobatársamnál. Mindenki csodálta, hogy ez meg micsoda szerkezet, ma meg már más fajták vannak. Az egyik tanár bevitte ezt a magnót a tanterembe, és amikor kiment a szünetre, akkor ott hagyta az asztalán, hogy vegye fel azt, amit a gyerekek a szünetben csinálnak, mondanak. El lehet képzelni, hogy mi mindent vett fel. Minden szülő meg volt győződve arról, hogy az ő gyereke olyan, mint az angyal. A tanár, aki felvette a szünetben történt dolgokat, hogyan beszélnek, káromkodnak, verik egymást, szidják a tanárt, az osztályfőnököt, az igazgatót stb., és amikor bement az órára, akkor lejátszotta nekik, mert ugye ők nem ismerték ezt a szerkezetet. És azt mondta, hogy a következő szülői értekezleten le fogja játszani a szülőknek. Ha annyira meg vannak győződve, hogy ti olyanok vagytok, mint az angyal, hát egy kicsit kiábrándulnak majd. A gyerekek piszenés nélkül, néma csendben ültek, mindenki meg volt döbbenve, mert ha ezt megcsinálja, akkor nekik végük van. De akkor azt mondta a tanár, hogy: látjátok, van ezen egy gomb, és hogyha ezt a gombot lenyomom, akkor letörli az egészet! Akkor lenyomta a tanár a gombot, és letörölte. Én azt hiszem, hogy a gyerekek többet a szünetben biztos nem viselkedtek úgy, mint ahogy a magnófelvétel tanúsította volna, de a tanár letörölte.

Testvérek, így december 31-én hadd kérdezzem meg, hogy el vannak-e törölve a bűneid? Dávid azt mondja a zsoltárban, hogy boldog ember az, akinek az Úr bűnt nem tulajdonít. Nem attól lesz boldog az új év, hogy azt kívánjuk egymásnak. Hanem attól lesz boldog, ha igaz lesz az, amit Dávid mond, hogy boldog ember az, akinek bűne meg van bocsájtva, vétke el van fedezve. Megbocsáttattak néked a te bűneid, eredj el és többé ne vétkezzél! December 31-én, legyen ez a nagy kérdésünk: nekem meg vannak-e bocsájtva? Az a múlt, amit lehet emlegetni, emlegethetem én, meg emlegetheti más is, aki ismert bennünket pogány életünkben, vannak ilyen barátaink, osztálytársaink. Akik ismeretek bennünket a megtérésünk előtt, mielőtt az Isten kegyelme újjá tett volna bennünket, nézhetnek úgy ránk. Nem kell elmenni, csak egy érettségi találkozóra, amikor elkezdjük ott emlegetni, ki mit csinált, melyik tanárral hogyan toltunk ki, lehet rajta nevetni. Vagy pedig azt lehet mondani, amit én is az egyik ilyen találkozón éreztem és mondtam: de jó, hogy az új életünkben Isten ezeket eltörölte! De jó, hogy emiatt már nem megyek ítéletre! De jó, hogy „a bűnöm, Úr Jézus, a bűnöm, Úr Jézus, nem vádol többé engemet, mint a fecske, ujjongok én!”

Szilveszterkor persze, hogy lehet az Isten népének is örülni, ujjongani, kacagni, nevetni. De mi az oka? Hát ez, hogy megbocsátott, elfedezte. Jézus Krisztusnak a vére eltörölte, ahogy a magnó gombja letörölte azt, amit felvett, és vádolhatta volna ezeket a gyerekeket a szülők előtt. Ha Isten ilyen nagyvonalú volt a mi bűneinkkel kapcsolatban, hogy Egyszülött Fiát adta, akkor ma este mi is kérjük és fogadjuk el az Ő bocsánatát!

Íme, újat cselekszem! Mindig csodálkoztam azokon testvérek, akik valamilyen bűnnel úgy akartak leszámolni, hogy elköltöztek máshova, mert azt gondolták, hogy majd az új környezetben elbújhatnak.

Gyülekezetből elmennek másik gyülekezetbe, mert ott nem ismerik őket. Dehogyan, kicsi ez a világ, Magyarország még kisebb! Valakinek azt mondtam, hogy újat kezdeni régi bűnökkel nem lehet. Nem a környezet változtat meg bennünket, hanem a mi Urunk, aki újat cselekszik. „Íme, újat cselekszem, most készül, avagy nem tudjátok?” Még nem tudod, hogy Isten újat akar cselekedni?

Hadd fejezzem be egy kedves lelki énekkel! Egyik csendes napunkra írta a kölcsői lelkész, így hangzik: „minden nap új lapot kezdhetünk, újat ír rá Isten ujja. Új éneket énekelhetünk, újra, meg újra, meg újra. Elakad életünk szeke-re, kátyúból van, ki kihúzza. Gördülhet előre kereke, újra, meg újra, meg újra.” Az egész ének erről szól, hogy a Krisztusban van ez az új teremtetés. Testvérek, az óév jelentse nekünk az óember temetését, az óember öldöklését és halálát, és jelentse az újember felöltözését, amely Krisztus szerinti, mely Isten szerint teremtetett valóságos igazságban és szentségben! Ez legyen nekünk Szilveszter estéjén, ezen az éjszakán a legfontosabb!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, hálaadással köszönjük a te kegyelmedet, irgalmadat és szeretetedet. Valóban szeretnénk előre nézni, megfogni a te kezedet, főképpen akkor, ha elengedtük, és azt mondani, hogy hű Jézusom kezébe teszem kezem belé, Ő életem vezére, vezet hazám felé! Köszönjük, Urunk, hogy nem hiábavaló az idő múlása, mert közelebb kerülünk mennyei hazánkhoz. Köszönjük, hogy ez is az örökkévalóságnak egy része. Kérünk, hogy ezen az estén te adj nekünk csendet, és hadd emlékezzünk a te nagyságos dolgaidra, cselekedetedre, hűségedre, mert azt nem szabad elfelejteni! Áldunk Téged minden jószágodért, ajándékodért, amivel ebben az évben is megajándékoztál. Mindazért, amiben előre haladhattunk, előre mehettünk, és hadd tegyük kezébe az új esztendő, nem csak a holnapi istentiszteletet, hanem már ma is! Hadd kérjük, Urunk, hogy jöjj velünk, és segíts át bennünket minden örömen és minden nehezén is az új esztendőnek! Áldd meg hazánkat, nemzetünket, áldd meg ezt az egész teremtetett világot! Hadd imádkozzunk most is a békességért, Urunk!

Köszönjük ígéreteidet, amikbe kapaszkodhatunk. Áldd meg most csöndes imádságunkat is!

Ámen.

szöveg: W. Cowper, 1774 | fordítás: Vargha Gy.-né
dallam: Maár M.

770

1. Az Úr cso-dá-san mű-kö-dik, De út - ja rejt - ve van.

Ten-ger ta-kar - ja láb-nyomát, Sze-lek szárnyán su-han.

Mint tit - kos bá-nya mé-lyi-ben For-mál - ja ter - ve - it,

De biz - tos kéz - zel hoz - za föl, Mi most még rejt - ve itt.

2. Ne félj tehát, kicsiny csapat, / Ha rád felleg borul.
Kegyelmet rejt, s belőle majd / Áldás esője hull.
Bízzál az Úrban, rólad ő / Meg nem feledkezik,
Sorsod sötétlő árnya közt / Szent arca rejtezik.
3. Bölcs terveit megérleli, / Rügyet fakaszt az ág,
S bár mit sem ígér bimbaja, / Pompás lesz a virág.
Ki kétkedőn boncolja őt, / Annak választ nem ad,
De a hívő előtt az Úr / Megfejtí önmagát.